

Arrest

nr. 195 618 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 september 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 december 2016.

1.3. Op 27 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juni 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn te zijn uit de Gazastrook die geregistreerd staat bij UNRWA als vluchteling. U bent geboren op 19 december 1989 en woonde met uw ouders, broers en zussen sinds uw geboorte in de Nasser wijk van Gaza-stad in een appartement in een groot gebouw waar ook uw ooms langs vaders zijde wonen. Elk gezin heeft minstens 11 kinderen. Uw familie kocht ook een andere eigendom in de Sheikh Redwan straat van Gazastad waar ze een huis aan het bouwen zijn. U heeft nog familie (ooms en tantes) in het buitenland met wie u echter weinig contact heeft. U doorliep de UNRWA lagere en lagere middelbare school en de hogere middelbare el Karme school, waarvan u in 2007 afstudeerde. Al deze scholen bevinden zich in de Nasser wijk. U begon in 2008 verder te studeren aan de Open Al Quds University tot 2014 in de richting boekhouden. Tijdens uw studie werkte u in een sterrenhotel in de Gazastrook dat verschillende namen aannam, het Mövenpick hotel, ArcMed oftewel Al Mashtal hotel. Toen u er werkte heette dit hotel het Mövenpick hotel. Elke maandag en donderdag vonden er feesten plaats in het hotel en u zorgde ervoor dat andere studenten konden reserveren. Jullie waren een groep vrienden en vriendinnen. De binnenlandse veiligheidsdiensten hadden een kantoor in het hotel zelf en hielden iedereen in het oog. Ze riepen u in hun bureau, ondervroegen u een achttal keren en sloegen u omdat ze vonden dat u uw vrienden op het slechte pad bracht en u werd aangesproken op uw westerse kledij en kapsel. Ze oefenden druk uit op u. U mocht echter steeds beschikken en ging telkens rechtstreeks naar de directie van het hotel om dit te melden. Op 11 december 2012 kreeg u een oproepingsbrief van de Hamasautoriteiten bij u thuis. U ging er naartoe en ze beschuldigden u ervan jongens en meisjes naar het hotel te brengen 'om slechte dingen te doen'. Ze zeiden dat u deze job moest opgeven of dat men iets zou verzinnen waardoor u tien jaar gevangenisstraf kon krijgen. U nam de beslissing te stoppen met uw werk. U bleef verder studeren en kreeg een vriendin, R.(...). U werd ingeschreven door een professor in buitenschoolse opleidingen waardoor de Hamas-studentenvereniging u in het oog hield. Een persoon uit de Hamasgelieerde familie H.(...) zei u dat u losbandig was en bedreigde u. Daar bleef het bij. Vanaf 2014 ging u nog steeds regelmatig met uw vriendin en uw vrienden op restaurant in de beach resorts en hotels. Op 1 juli 2014 begon u te werken op de Palestine Polytechnic (universiteit) als boekhouder. Op 14 maart 2016 kreeg u opeens een oproepingsbrief bij u thuis om zich te melden bij een kantoor voor uw 'heropvoeding'. U ging daar naartoe en werd vier dagen vastgehouden en geslagen. Na vier dagen werd u vrijgelaten en zei men dat men u ging opvolgen. U wilde meteen vertrekken uit uw land. Op 17 april moest u zich normaliter aanmelden voor een heropvoedingscursus van 25 dagen. U ging niet en verhuisde naar uw grootvader, tien minuten verder in de Shateh wijk. Af en toe ging u nog werken. Uw familie werd opgebeld om te vragen waar u was. Men zei hen dat ze u zouden vinden. Uw vriendin werd opgebeld om te zeggen dat ze u moest vergeten. In deze periode probeerde u verschillende keren te vertrekken via de Rafah grens maar dit werd u telkens geweigerd door Hamas, u besloot het over een andere boeg te gooien.

Op 12 mei vertrok u toch uit de Gazastrook naar Egypte via de Rafah grensovergang, dit na bemiddeling van een vriend wiens oom werkt als minister bij Hamas en door de betaling van 4000 dollar. Na twee dagen verliet u Egypte en verbleef u in Turkije bij uw nicht voor ongeveer een maand. Op 12 juli vertrok u naar Griekenland. U wilde eerst vanuit Griekenland via de zee naar België reizen maar dat lukte niet dus nam u een vliegtuig met een vals paspoort van Athene naar België, waar u toekwam op 20 augustus 2016 en asiel aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken.

U legde volgende originele documenten neer bij het CGVS: identiteitskaart, paspoort, fedExbewijs, badge boekhoudersvakbond, studentenkaart, geboorteakte, diploma en puntenlijst universiteit, vliegticket van Caïro naar Turkije, twee oproepingsbrieven, oproeping tot volgen van een heropvoedingscursus. Alsook legde u volgende kopies van documenten neer: UNRWA kaart, geboorteakte en identiteitskaart van uw vriendin R.(...), mailverkeer met een professor, foto's van op facebook, media artikel van aanwezigheid Hamas op campus.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege

als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo staat u geregistreerd bij UNRWA als vluchteling op de kaart van uw ouders en gebruiken uw ouders de UNRWA-kaart om voedselpakketten en medische hulp te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Daarnaast doorliep u de UNRWA scholen (CGVS p.9) en heeft uw vader ooit voor UNRWA gewerkt als leerkracht (CGVS p.7). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, omwille van onderstaande redenen geen geloof kan worden gehecht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2012 problemen had met Hamas omwille van uw tewerkstelling in een vijfsterrenhotel (CGVS p.9-11). Nadat u dat werk opgaf had u buiten een woordenwisseling met een man van de Hamasgelieerde familie H.(...) in 2014 geen noemenswaardige problemen meer tot u uw land heeft verlaten in mei 2016 (CGVS p.9-13). U vluchtte volgens uw verklaringen voor de Hamas-autoriteiten nadat u twee maanden eerder, in maart 2016, vier dagen bent vastgehouden door de Hamas-autoriteiten nadat u een oproepingsbrief kreeg om in april 2016 een heropvoedingscursus van 25 dagen te volgen (CGVS p.12-13, p.16).

Het is toch vrij opmerkelijk dat u in maart 2016, twee maanden voor uw vertrek uit de Gazastrook, opeens een uitnodiging zou krijgen van de Hamas-autoriteiten om deel te nemen aan een heropvoedingscursus (CGVS p.11) en dit zonder een concrete en/of directe aanleiding. U vermeldde weliswaar dat u vanaf 2014 regelmatig op restaurant ging met uw vriendin en vrienden en dat u een westerse snit van kapsel zou dragen, doch moest hier door Hamas dusdanig zwaar aan getild worden, kan er toch van uitgegaan worden dat ze al veel eerder zouden hebben ingegrepen, temeer u in 2012 al verschillende keren door hen was aangesproken (CGVS p.11, p.14-15). Verder dient te worden opgemerkt dat u werkzaam was op de universiteit sinds 1 juli 2014 en in de bijna twee jaar dat u er werkzaam was meldde u, behalve een discussie met een lid van de familie H.(...), geen enkel probleem (CGVS p.9-12). Bovendien kan er niet uit uw verklaringen worden afgeleid dat u tijdens uw werkzaamheden voor de universiteit effectieve problemen ondervond met de Islamitische studentenvereniging. Het is dan ook opmerkelijk dat u vier jaar na uw initiële problemen in 2012 en 2 jaar nadat u op uw huidige job begonnen bent plots een oproepingsbrief zou krijgen en dat uw ondervragers net op dit moment zouden verklaren "dat u niet geschikt zou zijn om op de universiteit te werken", zonder dat u hier een concrete aanleiding voor aanreikt (CGVS p. 12).

Het gebrek aan concrete aanleiding staat in schril contrast tot uw vrees dat Hamas u wil doen laten verdwijnen bij terugkeer naar uw regio (CGVS p.13). Indien het de Hamas-autoriteiten menens was met uw aanhouding om u te viseren, is het immers vreemd te noemen dat men u eerst zou oproepen om een heropvoedingscursus te volgen, achtereenvolgens vier dagen zou vasthouden en slaan om u dan gewoon weer vrij te laten zodat u uw land kon verlaten, en dit vooraleer u met de cursus kon aanvangen (CGVS p.11-13). U bent immers nog zonder problemen tot 12 mei in uw regio kunnen blijven en bijzonder hieraan is dat u aangaf dat u, weliswaar niet permanent, gewoon bent blijven doorwerken in deze periode (CGVS p.12). Het hoeft geen betoog dat indien u Hamas op zulke wijze zou vrezen, en indien u meteen na uw vrijlating van plan was te vluchten zoals u aangaf (CGVS p.12), het niet aannemelijk is dat u op dat ogenblik nog door zou gaan met werken op een plaats waar Hamas u zou kunnen lokaliseren. Immers verklaarde u dat uw Hamas-ondervragers u aangaven dat u 'niet geschikt

zou zijn om op de universiteit te werken' tijdens uw vasthouding (CGVS p.12) Dat u in deze omstandigheden toch zou blijven werken op de universiteit, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook.

Voorts is het ook opmerkelijk te noemen dat u volgens uw verklaring onderdook bij uw grootvader tien minuten te voet van uw huis, ook dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede (CGVS p.12). De Hamas-autoriteiten hadden hierdoor immers voldoende mogelijkheden om u te lokaliseren wanneer ze naar u op zoek waren.

Wat meer is, u gaf aan dat ongeveer in dezelfde periode dat u uw job begon op de universiteit, namelijk sinds eind 2014, uw vader een hoge positie bekleedde in het ministerie van onderwijs dat volgens u gerund wordt door Hamas-autoriteiten in samenwerking met de Fatah-autoriteiten (CGVS p.6). Het is bijgevolg wel zeer onwaarschijnlijk dat in zulke omstandigheden net u gevisieerd zou worden door de Hamas-autoriteiten, en dit zonder enige concrete aanleiding. Verder gaf u aan dat u voor uw vertrek kon rekenen op een vriend wiens oom een minister is voor de Hamasregering (CGVS p.13). Bezwaarlijk kan gelet op deze elementen overtuigen dat u een reëel gevaar loopt, gelet op de positie van uw vader en uw eigen netwerk.

Dient volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat u in 2012 verschillende keren ondervraagd bent omtrent uw werkzaamheden in een vijfsterrenhotel in Gaza door de autoriteiten. Eenmaal werd u door middel van een oproepingsbrief geconvoceerd en u gaf hieraan gevolg (CGVS p.9-11). Waar u spreekt van problemen in 2012 dient te worden opgemerkt dat u na ondervraagd te zijn, wel degelijk actie ondernomen heeft om verdere problemen te vermijden. Zo besloot u uw job in een vijfsterrenhotel op te geven en uw universiteit af te werken om verdere problemen te vermijden (CGVS p.10-11), wat het wel zeer onwaarschijnlijk maakt dat Hamas u omwille van deze oude problemen in 2016 opeens zou willen heropvoeden.

Voorts slaagde u er ook niet in te overtuigen dat net u een toekomstige vrees dient te hebben. Immers waren er nog andere jongeren in het hotel waar u feesten organiseerde en u gaf aan dat u enorm veel jongeren kende die zouden feesten in de hotels. Toch gaf u aan dat u geen weet heeft dat andere van die jongeren gevisieerd zijn (CGVS p.13). Daar zijn vragen bij te stellen, daar indien Hamas een probleem heeft met een bepaalde levensstijl en levenswijze, het bezwaarlijk kan overtuigen dat men enkel uzelf zou viseren en u, die feesten organiseerde voor de jeugd in het hotel waar u werkzaam was, geen kennis zou hebben van andere voorbeelden in uw omgeving. Uzelf scheen ook niet te weten of er mogelijke gevolgen zijn aan het niet volgen van deze heropvoedingscursus en kende niemand anders die deze had moeten volgen (CGVS p.13-15) en u verwees naar de media in het algemeen om de mogelijke gevolgen in te schatten, evenwel zonder dit ooit concreet te maken naar uw situatie toe (CGVS p.13), waardoor ook hier u er niet in slaagde een individuele en persoonlijke vrees te laten blijken.

Ook uw documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in een voor u positieve zin. Zo hebben uw identiteitsbewijzen enkel betrekking op uw identiteit en staat deze niet ter discussie. Ook uw diploma's en werkdocumenten staan niet ter discussie. Wat betreft uw oproepingsbrieven door de Hamas-autoriteit en de oproep tot het volgen van de heropvoedingscursus dient te worden opgemerkt dat deze enkel kunnen dienen ter ondersteuning van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, waarbij dit in uw geval niet van toepassing is, zoals hierboven uiteengezet. Aangaande de aanwezigheid van Hamas op de campus, dit gegeven staat hier op zich niet ter discussie.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het

noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en

kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en zie Groene Map) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra

gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo gaf u spontaan aan dat uw familie het financieel goed stelt tegenover de rest van de mensen in de Gazastrook en jullie twee woningen hebben (CGVS p.6). Uw familie woont in een van de appartementen in een groot huis van 7 verdiepingen. Dat huis werd tijdens de Gaza-oorlog van 2014 licht beschadigd door dichtbij zijnde bombardementen, doch blijken hier enkel de ruiten gebroken te zijn en werd uw woning zelf niet getroffen tijdens de oorlog (CGVS p.8-9). Uw familie is blijven wonen in het gebouw en blijkt financieel in staat enige schade te herstellen, alsook kocht uw gezin een nieuwe woning aan die ze aan het opbouwen zijn om erin te kunnen wonen in de Sheikh Radwan wijk (CGVS p.6). Uw vader heeft een doctoraat en master in de Arabische taal en had absoluut geen moeite om na zijn afstuderen te werken in Gaza, zo gaf u aan (CGVS p.6). Uw vader werkte eerst als leerkracht voor UNRWA, en besliste zelf om dit werk te laten staan om te gaan werken als lesgever in de Al Aqsa universiteit en de Islamitische universiteit (CGVS p.7) en klom nadien op tot een post bij het ministerie van onderwijs waar hij een verantwoordelijke was van het ministerie vanaf eind 2014, waarbij u aangaf dat hij samenwerkte met zowel de Hamas-autoriteiten als de Fatah autoriteiten en uw vader verantwoordelijkheid draagt voor de samenwerking met het buitenland (CGVS p.6). Gedacht mag dan ook worden dat hij een stabiele positie heeft en u financieel kan ondersteunen. Ook enkele van uw broers werken. T.(...) werkt als bediende. M.(...) was verantwoordelijk voor een steenbedrijf gaf u aan (CGVS p.6) en nergens haalde u andere financiële problemen aan. Uw ouders kunnen als geregistreerde UNRWA vluchtelingen ook beroep doen op UNRWA voor voedselpakketten en medische hulp en ze gebruiken hun kaart, zo gaf u aan (CGVS p.4). U stelde weliswaar in 2007 nog kort uw studie uit te hebben gesteld omdat uw gezin het niet zo breed had toch kon u in 2008 uw studie wel degelijk aanvatten en u beëindigde deze studie met zo'n goed gevolg in 2014 (CGVS p.9 en zie Groene Map) dat u aansluitend op de universiteit kon beginnen werken. Nog tijdens uw studie werkte u in vijfsterrenhotel zoals de Mövenpick (CGVS p.5) zodat u uw studies kon betalen. Na uw afstuderen in 2014 moest u maar enkele maanden werkloosheid overbruggen. Op 1 juli 2014 kon u reeds beginnen te werken in de Palestine Polytech als boekhouder (CGVS p.5, p.9, p.11). Dit werk deed u tot uw vertrek in maart 2016 waardoor u blijf heeft gegeven in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS p.11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlisch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A (2) en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van *“de rechtmatigheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffend de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming”*, argumenteert verzoeker in een eerste onderdeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijkomende voorwaarden toevoegt aan artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1D van het Verdrag van Genève waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *“Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* Verzoeker verwijst naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en merkt op dat deze artikelen niet vereisen dat zijn vertrek uit Palestina het rechtstreekse gevolg zou zijn van redenen die onafhankelijk zijn van zijn wil of waarop hij geen invloed heeft opdat hij als vluchteling zou kunnen worden erkend. Volgens verzoeker volgt uit artikel 1D dat het loutere feit dat de bescherming van UNRWA “om welke reden ook” is opgehouden volstaat om zijn vertrek te rechtvaardigen. Hij meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon weigeren hem als vluchteling te erkennen *“met als reden dat hij geen melding maakt van evenementen dit buiten zijn wil vallen om te rechtvaardigen dat hij niet meer beroep kon doen op de bescherming van de UNRWA en niet meer in PALESTINA kon blijven.”* Verzoeker voert aan dat hij op een geloofwaardige manier zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst heeft uitgelegd, dat hij originele documenten heeft neergelegd die zijn verhaal en zijn vrees voor vervolging bevestigen en dat UNRWA geen bescherming tegen Hamas kan garanderen. Verzoeker vervolgt dat uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch volgt dat het voor UNRWA onmogelijk is om ten aanzien van deze persoon haar opdracht te vervullen. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de “Cour Nationale du droit d'asile” in Frankrijk. Verzoeker merkt ook op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten. Bovendien wordt de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. De vernieling van de civiele infrastructuur door Israëlische aanvallen, het elektriciteitstekort, het tekort aan materialen door de afsluiting van Gaza en het tekort aan bruikbaar water zijn factoren die een enorme impact hebben op de diensten die UNRWA kan verlenen, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017, het *“Report to the Ad Hoc liaison Committee”* van UNSCO van mei 2017 en het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017. Hij verwijst in dit verband tevens naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde schrijven van Mission of Palestine to the EU, Belgium and Luxembourg van 20 juli 2017, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat hij zich niet kan beroepen op bescherming van UNRWA. Verzoeker wijst er voorts op dat de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève veronderstelt dat hij zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen. Hij verwijst te dezen opnieuw naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar het schrijven van Mission of Palestine to the EU, Belgium and Luxembourg van 20 juli 2017, waaruit blijkt dat de veiligheid van Gazanen die naar de Gazastrook wensen terug te keren helemaal niet gegarandeerd is.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, in het bijzonder zijn vrees ten opzichte van Hamas, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij persoonlijk worden gevisieerd door de Hamas-autoriteiten, te verklaren of te weerleggen. Hij benadrukt hierbij dat hij originele convocaties van Hamas tot het volgen van een heropvoedingscursus heeft neergelegd en meent dat de authenticiteit van deze documenten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist. Nochtans werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met deze originele documenten, die de geloofwaardigheid van zijn verhaal bewijzen en die aantonen dat hij wel degelijk door Hamas werd vervolgd. Voorts volhardt hij in zijn verklaringen dat hij door zijn westerse levensstijl, manier van kleden en haarsnit in het vizier van Hamas is gekomen. Hij acht het, gelet op zijn profiel, heel logisch dat hij door Hamas werd uitgenodigd om een heropvoedingscursus te volgen en tracht zijn verklaringen in dit verband te staven aan de hand van de stukken 2, 3, 4 en 6 toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker herinnert er ook aan dat Hamas een terroristische organisatie is en hij wijst, onder verwijzing naar stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, op de folteringen die plaatsvinden in de Palestijnse gevangenissen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het ongeloofwaardig is dat hij na zijn vrijlating bleef werken op de universiteit, voert verzoeker aan dat hij het zich niet kon veroorloven om zijn baan te verliezen en dat hij het geld nodig had om zijn reis te organiseren. Waar hem voorts wordt verweten te zijn ondergedoken bij zijn grootvader, op 10 minuten lopen van zijn woonplaats, stelt verzoeker dat dit de enige plaats was waar hij kon logeren. Dat zijn vader een hoge functie heeft binnen het Ministerie van Onderwijs is naar mening van verzoeker irrelevant. Hij licht toe dat de veiligheidsdienst van Hamas helemaal onafhankelijk is van het Ministerie van Onderwijs, dat het Ministerie van Onderwijs bovendien gezamenlijk wordt gerund door Hamas en Fatah en dat dus niets bewijst dat zijn vader zou kunnen tussenkomen om hem te helpen. Voorts betoogt hij onder verwijzing naar stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift dat het makkelijk is om iemand te helpen om de grens over te steken doch het niet zo eenvoudig is om hem tegen een veiligheidsdienst, die onafhankelijk blijkt, te beschermen. Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten geen weet te hebben van andere jongeren die gevisieerd werden door Hamas, laat verzoeker gelden dat hij geen contact meer heeft gehad met de jongeren die kwamen feesten in het hotel omdat de veiligheidsdienst van Hamas een kantoor had in het hotel en omdat hij zelf onder toezicht stond.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), verwijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit onder meer blijkt dat de situatie in de Gazastrook zowel op economisch als humanitair vlak zorgwekkend is door een gebrek aan drinkbaar water en voedsel, dat de Israëlische blokkade heeft geleid tot een humanitaire crisis, dat de economische situatie steeds slechter wordt, hetgeen een stijging van de armoede met zich meebrengt, dat er sprake is van talrijke schendingen van de mensenrechten door de Israëlische autoriteiten, dat de burgerbevolking het slachtoffer is van oorlogsmisdaden en de burgers het mikpunt zijn van de Israëlische autoriteiten tijdens de bombardementen, dat de Israëlische autoriteiten ook de bevoorrading van voedsel, elektriciteit, drinkbaar water enz. beletten, dat de Gazanen in erbarmelijke omstandigheden leven en dat ook de Hamas-autoriteiten verantwoordelijk zijn voor mensenrechtenschendingen. Gelet op deze informatie meent verzoeker dan ook dat het aangewezen is om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Comment le Hamas islamise Gaza*" van Le Monde van 11 mei 2013, het artikel "*Le Hamas durcit sa politique d'islamisation à Gaza*" van Le Monde van 27 mei 2013, het artikel "*A Gaza, le Hamas fait la chasse aux cheveux longs et jean's taille basse*" van Le Monde, het verslag "*Crimes of Torture in Palestinian Prisons and Detention Centers*" van Palestinian Centre for Human Rights, het document "*Palestijnse vluchtelingen uit Gaza: toepassing art. 1D Vluchtelingenverdrag*", het persbericht getiteld "*As occupation enters its 50th year, a joint UN analysis focuses on the most vulnerable and disadvantaged Palestinians*" van United Nations Country Team, Occupied Palestinian Territory, het document "*Report tot the Ad Hoc Liaison Committee*" van Office of the UN Special Coordinator for the Middle East Peace Process (UNSCO) van mei 2017, het document "*Economic Monitoring Report tot he Ad Hoc Liaison Committee*" van The World Bank van 4 mei 2017, het document "*Attestation rédigée à l'attention des instances d'asile belges*" van Mission of Palestine to the EU, Belgium and Luxembourg van 20 juli 2017, het artikel "*Hamas's Child Abuse Camps*" van 30 juli 2015, het artikel "*Un ex-chef des services de sécurité du*

Hamas aux commandes à Gaza" van 13 februari 2017, het rapport *"Israel: 50 years of Occupation Abuses"* van Human Rights Watch van 4 juni 2017, het *"Rapport annuel 2017: Palestine"* van Amnesty International van 22 februari 2017 en arrest nr. 189 790 van 17 juli 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij aangetekend schrijven van 19 september 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: twee artikels in het Arabisch, afschrijvingstabellen voor de banklening van verzoekers vader, twee documenten in het Arabisch, blijkens de inventaris van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie, het document *"Gaza Blockade: Articles, statements and press releases"*, het document *"Report about the situation in Gaza Strip / Palestine 2017."*, het artikel *"Gender Segregation in Gaza Strip"* en het artikel *"Hamas tame the youth of Gaza campaign 'to establish values and virtue'."* Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met bijkomende algemene informatie.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste en tweede middel mist aldus juridische grondslag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juni 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.9. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde

uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij persoonlijk worden geviséerd door de Hamas-autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen.

Immers, het louter verwijzen naar artikelen waaruit blijkt dat Hamas een islamitische manier van leven oplegt en onder meer het dragen van heupbroeken en onfatsoenlijke kapsels verbiedt, kan allerm minst volstaan om aan te tonen dat ook verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.13.2. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen.

De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“Ook uw documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in een voor u positieve zin. Zo hebben uw identiteitsbewijzen enkel betrekking op uw identiteit en*

staat deze niet ter discussie. Ook uw diploma's en werkdocumenten staan niet ter discussie. Wat betreft uw oproepingsbrieven door de Hamas-autoriteit en de oproep tot het volgen van de heropvoedingscursus dient te worden opgemerkt dat deze enkel kunnen dienen ter ondersteuning van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, waarbij dit in uw geval niet van toepassing is, zoals hierboven uiteengezet. Aangaande de aanwezigheid van Hamas op de campus, dit gegeven staat hier op zich niet ter discussie." Verzoeker kan in het verzoekschrift aldus bezwaarlijk ernstig volhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de originele oproepingsbrieven van Hamas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt evenwel op goede gronden dat deze documenten niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De bij aanvullende nota van 19 september 2017 aan de Raad overgemaakte artikels in het Arabisch en de twee documenten in het Arabisch, blijkens de inventaris van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

De afschrijvingstabellen voor de banklening van verzoekers vader voegen niets wezenlijks toe voor de beoordeling van zijn asielrelaas.

2.14. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.15. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017 en COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermog acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Hoewel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: *“Despite the Israeli unilateral*

disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some 'dual use' item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas's control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...)).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNWRA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer

praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.16. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS